

CUPRINS

Nota editorului	7
Prefață	11
Capitolul 1. Egoul	15
Capitolul 2. Idealurile	51
Capitolul 3. Succesul	85
Capitolul 4. Minte	105
Capitolul 5. Identificarea	133
Capitolul 6. Puterea	147
Capitolul 7. Politica	169
Capitolul 8. Violența	183
Capitolul 9. Terapia	199
Capitolul 10. Meditația	245
Capitolul 11. Iubirea	261
Capitolul 12. Transcenderea egoului	273
Capitolul 13. Iluminarea	297
Capitolul 14. Un om obișnuit	325
Capitolul 15. Eliberarea	345
DESPRE AUTOR	365

CAPITOLUL 1

EGOUL

Ce este egoul?

Egoul este chiar opusul sinelui real. Voi nu sunteți una cu egoul vostru. Acesta este doar o amăgire, o iluzie creată de societate, o jucărie cu care să vă puteți juca, uitând astfel să cereți adevărul. De aceea insist atât de mult asupra faptului că dacă nu veți renunța la ego, nu veți ajunge niciodată să vă cunoașteți pe sine.

Omul se naște cu sinele său autentic. Încă din primii ani de viață, societatea începe însă să construiască în jurul lui o personalitate falsă: el este creștin, catolic, de rasă albă, german, aparține rasei alese de Dumnezeu, trebuie să guverneze întreaga lume, și așa mai departe. Societatea vă creează astfel o idee falsă despre ceea ce

sunteți. Ei vă dau un nume și Țes în jurul acestuia o întregă structură alcătuită din ambiții și condiționări.

Încetul cu încetul (căci acest proces durează aproape o treime din viață), ei vă șlefuiesc egoul prin intermediul școlii, al bisericii, al colegiului, al universității etc. La întoarcerea din universitate, orice om și-a uitat complet ființa inocentă. Din el nu a mai rămas decât un ego uriaș, medaliile obținute în școală, premiile, diplomele sale. Acum, el se simte pregătit să intre în lume.

Acest ego are toate dorințele din lume, este plin de ambiții și își propune să fie întotdeauna mai presus decât ceilalți. El este un instrument de exploatare, prin care nu mai răzbate nici măcar un licăr din sinele vostru real, în timp ce adevărata viață nu poate fi găsită decât în autenticitate. De aceea, acest ego nu poate produce altceva decât suferință, durere, conflicte, frustrări, nebulie, sinucideri, tot felul de crime.

Acesta este punctul din care trebuie să își înceapă căutarea cel care dorește să descopere adevărul: orice v-a spus societatea că sunteți, renunțați la această imagine. Cu siguranță nu sunteți așa, căci nimeni nu poate ști cum sunteți cu adevărat decât numai voi înșivă – nici părinții voștri, nici profesorii, nici preoții. Cu excepția voastră, nimeni nu poate pătrunde în sanctuarul ființei voastre. De aceea, nimeni nu poate cunoaște ceva în legătură cu voi. Orice v-au învățat până acum că sunteți este greșit.

Renunțați la această imagine. Distrugeți-vă egoul bucată cu bucată, și vă veți descoperi astfel adevărata ființă. Aceasta este cea mai mare descoperire posibilă,

căci de aici începe adevăratul pelerinaj către viața eternă, către fericirea absolută.

Nu depinde decât de voi. Puteți alege frustrarea, suferința, durerea; în acest caz, cultivați-vă egoul. Sau puteți opta pentru pace, liniște, beatitudine; în acest caz, va trebui să vă redescoperiți inocența.

Din lucrarea „De la înlănțuire la libertate“, capitolul 33

Copilul nu se naște înzestrat cu un ego.

Copilul nu se naște înzestrat cu un ego. Egoul este predat de societate, de religie, de cultură. Ați văzut cu siguranță felul în care vorbesc copiii mici. Dacă lui Bob îi este foame, el nu spune: „Îmi este foame“, ci „Lui Bob îi este foame“. Copiii nu au simțul eului. Ei se referă la sine întotdeauna la persoana a treia. Dacă cei din jur îl numesc Bob, copilul va începe să-și spună și el astfel. Dar va veni o zi... Pe măsură ce crește, părinții îl învață: „Bob este numele pe care te strigă ceilalți. Nu este normal să te numești singur Bob. Tu ai o personalitate separată. De aceea, trebuie să înveți să spui „eu“.

În clipa în care Bob devine „eu“, el pierde contactul cu realitatea ființei sale și cade în abisul fără fund al unei halucinații. Din momentul în care a început să-și spună „eu“, în ființa lui începe să opereze o energie cu totul diferită. Acum, eul dorește să crească, să devină din ce în ce mai mare, să dobândească tot felul de lucruri, să

ocupe o poziție din ce în ce mai înaltă în ierarhia valorilor, să dețină un teritoriu mai mare.

Dacă cineva are un ego mai mare decât al vostru, el vă creează un complex de inferioritate. Faceți atunci efortul de a deveni mai-tare-ca-tine, mai-sfânt-ca-tine, mai-presus-ca-tine. Întreaga voastră viață devine astfel dedicată unui singur ideal, absolut stupid, pus în slujba unui lucru care nu există. Ați intrat astfel pe o cale a visului. Avansați pe ea, iar egoul vostru devine din ce în ce mai mare. Și astfel se nasc toate problemele voastre.

Chiar și Alexandru cel Mare avea probleme imense. „Eul“ lui dorea ca el să devină cel mai mare cuceritor al lumii, și aproape că a reușit acest lucru. Spun „aproape“ din două motive. La vremea lui, jumătate din lume nu era deloc cunoscută (de pildă, America). În al doilea rând, el nu a putut cuceri India. A ajuns la hotarele ei, dar nu a putut-o cuceri.

Nu avea decât 33 de ani; era încă tânăr. Dar în acești 33 de ani nu a făcut altceva decât să se lupte, să se lupte încontinuu. Nu este de mirare că s-a îmbolnăvit, plictisit de atâtea războaie, de atâtea crime, de atâtea sânge. Și-a propus să se întoarcă acasă și să se odihnească, dar nu a mai reușit. Nu a mai ajuns niciodată acasă la el, în Atena. A murit cu numai o zi înainte...

Ce experiență de viață – să devii din ce în ce mai puternic, mai bogat și mare măreț... Și totuși, ce neajutorare – să nu-ți poți amâna moartea măcar cu 24 de ore... Îți promisese mamei sale că după ce va cuceri lumea o

va depune la picioarele sale, ca un cadou,. Nici un fiu nu mai făcuse așa ceva pentru mama lui. Era ceva unic.

Dar s-a simțit neajutorat, înconjurat de cei mai buni medici din lume. Aceștia i-au spus: „Nu poți supraviețui. Această călătorie de 24 de ore... te va ucide. Este mai bine să te odihnești aici, poate mai ai o șansă. Important este să nu te miști. Șansele tale de recuperare sunt minime – te scufunzi. Te apropii din ce în ce mai tare, dar nu de casă, ci de moarte; nu de cămin, ci de mormânt.

Nu te putem ajuta cu nimic. Noi putem vindeca boala, dar nu și moartea. Tu nu suferi însă de o boală. În cei 33 de ani ai tăi, te-ai epuizat complet. Ți-ai risipit toate energiile luptând cu diferite popoare. Ți-ai risipit inutil viața. Aceasta nu este o boală. Este doar o lipsă de energie, căci ți-ai risipit-o, și încă inutil“.

Alexandru era un om inteligent. Era discipol al marelui logician și filosof Aristotel. Acesta era mentorul său. Alexandru a murit înainte de a putea ajunge în capitală. La scurt timp înainte de moarte, i-a spus comandantului armatei sale: „Iată care este ultima mea dorință, și ea va trebui îndeplinită“. Care credeți că a fost ultima sa dorință? A fost o dorință foarte ciudată: „Când îmi veți duce sicriul la groapă, lăsați-mi mâinile să atârne în afara lui“.

Comandantul l-a întrebat: „Ce fel de dorință este aceasta? Mâinile trebuie să stea întotdeauna în interiorul sicriului. Nimeni nu a auzit vreodată de un mort dus la groapă cu mâinile atârând în afara sicriului“.

Alexandru i-a răspuns: „Nu mai am suficientă forță ca să-ți dau un răspuns amplu. Pe scurt, ceea ce doresc este să demonstrez astfel lumii că plec din ea cu mâinile goale. Am crezut că voi deveni tot mai mare, mai bogat și mai puternic, dar în realitate nu am devenit decât din ce în ce mai sărac și mai slab. Când m-am născut, am venit pe lume cu pumnii strânși, fără să țin nimic în ei. Acum, în momentul morții, nu doresc să plec tot cu pumnii strânși“.

Pentru a ține pumnii strânși este nevoie de energie, de viață. Nici un mort nu își mai poate ține pumnii strânși. Cine i-ar mai putea strânge? Omul nu mai există. Energia lui a dispărut, iar mâinile i se deschid de la sine.

„Doresc ca toată lumea să știe că Alexandru cel Mare a murit cu mâinile goale, la fel ca un cerșetor.“

Se pare însă că nimeni nu a învățat nimic din această lecție a mâinilor goale, căci urmașii lui Alexandru au continuat să facă același lucru, deși în maniere diferite.

Egoul omului este sursa tuturor problemelor sale, a tuturor războaielor, conflictelor, geloziilor, temerilor și depresiilor. Convingerea că ai dat greș, permanenta comparație cu cei din jur, sunt extrem de greu de suportat, căci nimeni nu poate avea totul.

Va exista întotdeauna cineva mai frumos decât tine, iar acest lucru te doare. Va exista întotdeauna cineva cu mai mulți bani decât tine, iar acest lucru ți se pare insuportabil. Există milioane de lucruri care vă rănesc, dar ceea ce nu știți voi este că nu lucrurile în sine vă

rănesc, căci pe mine mă lasă complet rece. Ele vă rănesc numai din cauza egoului vostru.

Egoul se teme tot timpul, fiind perfect conștient că nu este altceva decât un obiect artificial, creat de societate cu scopul de a vă ține în mrejele ei, alergând după cai verzi pe pereți.

Acest joc al egoului care țintește tot mai sus este numit politică.

Și câte jocuri nu știe să joace egoul... Căsătoria este un joc, banii sunt un joc, puterea este un joc. Toate acestea sunt jocuri ale egoului. În ansamblul ei, societatea nu este altceva decât un joc, un fel de Olimpiadă perpetuă. Toată lumea face eforturi să se ridice cât mai sus, călcându-i pe ceilalți în picioare, căci pe Everest nu există atâta loc încât să încăpem cu toții.

Competiția este extrem de dură și ea devine atât de importantă, încât voi uitați cu desăvârșire că cea care a implantat acest ego în voi a fost societatea, profesorii voștri. Ce fac aceștia, de la grădiniță și până la universitate? Nimic altceva decât să vă stimuleze egoul. Noi și noi titluri sunt atașate numelui vostru, astfel încât să vă simțiți din ce în ce mai importanți, mai puternici.

Egoul este minciuna supremă, pe care voi ați acceptat-o drept adevăr. În jurul ei roiesc însă cele mai meschine interese, căci dacă toată lumea ar renunța la ego, marea Olimpiadă ar înceta, nimeni nu și-ar mai dori să urce Everestul și toată lumea ar fi fericită.

Egoul vă ține mereu în așteptare: mâine veți reuși, mâine va fi mai bine. Evident, astăzi aveți încă de suferit,

trebuie să vă sacrificați. Dacă doriți să aveți succes mâine, astăzi trebuie să vă sacrificați. Succesul trebuie meritat și este nevoie de multe eforturi pentru a putea fi atins. Deocamdată trebuie să suferiți, dar merită, căci va veni și ziua succesului. Din păcate, această zi nu vine niciodată. Ea reprezintă o imposibilitate.

Mâine se referă pur și simplu la ceva ce nu va fi atins niciodată. Este doar o amânare a vieții, o minunată strategie de a vă menține racordați tot timpul la suferință.

Egoul nu se poate bucura de prezent. Pur și simplu, el nu poate exista în prezent. El nu poate trăi decât în trecut sau în viitor, adică în ceea ce nu există. Trecutul nu mai este, viitorul nu a sosit încă. Ambele stări sunt non-existențiale. Egoul nu poate trăi decât într-o asemenea stare non-existențială, căci este non-existențial el însuși.

Dacă veți conștientiza momentul prezent, nu veți descoperi nici o urmă a egoului în voi – doar o bucurie tăcută, o stare de vid liniștit și pur.

Din lucrarea „De la minciună la adevăr“, capitolul 18

Rădăcina egoului este conceptul de centru separat.

Rădăcina egoului este conceptul de centru separat. Când copilul se naște, el vine pe lume fără un centru individual. În cele nouă luni de concepție, el a trăit în pântecul mamei, având-o pe aceasta drept centru; el nu

era separat de ea. În caz contrar, viața sa ar fi devenit foarte dificilă, aproape imposibilă.

Pentru a supraviețui în această bătălie numită viață, omul trebuie să înțeleagă cine este. Nimeni nu are însă nici cea mai vagă idee despre sine. Nici nu are cum, căci esența sa reprezintă un mister profund pentru el, lucru firesc, căci esența omului nu este individuală, ci universală.

De aceea, dacă îl veți întreba pe Buddha: „Cine ești tu?“, el va păstra tăcerea, nu vă va răspunde în nici un fel. Nici nu ar avea cum, căci el nu mai cunoaște separarea. El este totul în toate. În viața obișnuită, chiar și un Buddha trebuie să folosească cuvântul „eu“. Dacă îi este sete, trebuie să spună: „Mi-e sete. Ananda, adu-mi, te rog, niște apă*“. De aceea, el trebuie să folosească în continuare cuvântul „eu“. Deși o ficțiune, acesta este plin de semnificații. De altfel, multe ficțiuni sunt cât se poate de relevante.

Spre exemplu, voi aveți un nume. Acesta reprezintă o ficțiune, căci v-ați născut fără un nume, nu l-ați adus cu voi. Acest nume v-a fost atribuit. Apoi, prin repetarea lui constantă, ați început să vă identificați cu el. Dar el rămâne o ficțiune.

Când afirm că este o ficțiune, nu vreau să spun însă că este complet lipsit de necesitate. Este o ficțiune necesară, este util. Altminteri, cum v-ați mai adresa celor

* În limba engleză, verbul la persoana întâi este însoțit întotdeauna de pronumele „eu“ (N. Tr.).